

SRDCE

36 Kč

MĚSÍČNÍK ZAJÍMAVOSTÍ A ZÁBAVY PRO CELOU RODINU

BŘEZEN - DUBEN 2012

REŽISÉR

Ondřej Kepka

Stále věřím na kouzla a zázraky...

ZAKOUPENÍM MĚSÍČNÍKU SRDCE POMÁHÁTE HANDICAPOVANÝM DĚTEM

Ondřej KEPKA

Stále věřím na kouzla a zázraky...

Když se ohlédnu, kolik práce už má za sebou ONDŘEJ KEPKA, přemýšlím, kde má hnací motor. Prý přesně neví, ale sám cítí, že je neustále poháněn k tomu, aby se o něco pokoušel.

Jeho motor udržuje v chodu klid, dobré rodinné zázemí a pohoda. Jeho oblíbenou básní je Skácelova Pouze cesta a podobně jako v něm samotném, je v každém chlapovi kousek zastydlého kovbojství. Přestože touží po dálkách, souznění s přírodou, romantice kovbojského ohně a nádherných koní, nikdy neuvidíme v jeho westernu pistolníka recitujícího básně. Tvrdí o sobě, že je dvojaký člověk. Miluje ticho, ale bez lidí by nemohl být. Je v mnohém voda o oheň dohromady.

Pročetla jsem několik rozhovorů s vámi a lidé se stále ptají na totéž. Ono není jednoduché vymyslet něco originálního. Nemudí vás odpovídat na stejné otázky?

To víte, že někdy nudí. Stereotypní otázky se často týkají jednak mé rodiny nebo Arabely. Zejména jednu dobu se někteří novináři neptali na nic jiného, než jak se létalo s kouzelným létajícím kufrem, jak fungoval kouzelný prsten a jak mě ovlivnila maminka... Přišly mi sice hodně neoriginální, ale zase nebyly nijak nepřijemné...

Kdybyste si měl položit otázku, která by oživila ten stereotyp, jaká by byla? A odpovíte mi na ni?

Tak to je krásné. (Smích.) Jsou otázky, které si kladu sám a nejsou určeny pro veřejnost, a těch je hodně. Zveřejním jednu...

Jaký film bych chtěl natočit a o čem by byl?

Byl by to film především o naději, a pokud bych se ptal na žánr, pak bych jednou chtěl bezpochyby natočit pravý western, nikoli nějakou českou parodii.

K westernu se ještě dostaneme, ale řekněte mi, kterou reklamu považujete za neúčinnější? A jak propagujete svou práci?

Neúčinnější, ale zároveň i nejpomalejší reklama je vytvoření dobrého jména a s tím související určitá kvalita. A svou práci propaguji právě šířením dobrého jména. Cítím zodpovědnost i vůči rodině Vránů a Kepků a jsem hrdý na své předky a snažím se jim to renomé nepokazit. Víím, že reklama je potřeba, a v daných možnostech se sna-

žím svou práci v médiích propagovat. Nebráním se rozhovorům, vystupování v různých pořadech, i když mám svou hranici a mez, za kterou bych nešel.

Neminul jste se náhodou profesí? Nebylo by vám lépe za katedrou?

Za katedrou by mi lépe nebylo, i když je to jedna z činností, kterou bych pravděpodobně vykonával docela slušně, protože z obou našich rodů je hodně učitelů.

Narážela jsem na Ondřejovu školu filmování...

Tento projekt je zajímavý nejen tím, že v něm spojuji své dvě profese herectví a režirování, ale hlavně mluvím o něčem, co mě baví a čemu rozumím. Nebránil jsem se zde ani systematickosti a didaktičnosti, což je díky mému tátovi, který mi dal základy filmařiny. Začal jsem jako rodinný amatér s kamerou v ruce, a proto můžu o amatérském – rodinném filmu, jak raději říkám – mluvit. A když se vrátím zpátky k té otázce o učitelování, jako klasický učitel bych se cítil dost svázaný a omezený, a nebylo by to to pravé ořechové.

Nemáte strach, že si svým pořadem vychováte konkurenci?

Každá škola vychovává konkurenci, každý rozhovor, který dáváme, vychovává konkurenci. A tím, že se někdo možná v určitých věcech zdokonalí rychleji, než kdyby na to přicházel sám, tím výraznému talentu nezamezím, a ani nechci zamezit. Chci se podílet na posílení a kvalitě české filmové školy. Je to naše povinnost, neměli bychom se bát říci pár rad kolem sebe, které ostatní někam posunou. Mu-

síme být natolik hrdí a sebejistí, aby nám to nebránilo o všech základech vyprávět mladším začínajícím kolegům. Kdo chce být mimořádný režisér, musí v něm už něco mimořádného být, protože to se naučit nedá.

Jaký byl a je ohlas na váš pořad Zoom (nyní Ondřejova škola filmování)? A na vaši tvorbu vůbec? Jste spokojený s kritikou?

Upřímně řečeno nejsem. Ohlas byl velice dobrý už při první repríze. Okolí reagovalo velmi pozitivně a to, co děláme, má evidentně smysl. Bohužel odborná veřejnost jako by si toho pořadu nevěšila. Nevím, jestli jej předpojatě podceňuje, nezajímá ji nebo s ním má nějaký problém... Čekal jsem i negativní a polemické reakce, protože tento projekt je i v evropském kontextu originální. Debatu jsem nakonec musel vyvolat sám tím, že jsem byl třeba hostem v pořadu Film 2011. Překvapilo mě to.

A reakce na vaši tvorbu televizní?

Kritika televizní práci na rozdíl od filmové obecně podceňuje. Jsem bohužel zařazen do kategorie televizních režisérů, kteří podle nich vyrábí spotřební zboží. A prosadit se v této atmosféře s nějakým zajímavým televizním dokumentem je problém.

Máte na mysli vaše Království poezie?

Ano. Neříkám, že je vynikající, ale je každopádně jedinečný. A reakce byly opět velice vlažné. Lidé nevěděli, co si s tímto dokumentem mají počít. Je to film, nebo není? Leccos se o tom dočtete na mých webových stránkách.

Klobouk dolů před obsáhlostí vašich www. Jsou podle vás kompletní nebo jim ještě něco chybí? Jsou vaším dítětem?

Musím poděkovat Martinovi a Renátce Novotným, kteří mé stránky dávají do kupy. Chybí tam spoustu věcí, ale uvědomil jsem si, že jen v té naplněnosti to není. Chci, aby novinářská společnost měla možnost se rychle dozvědět potřebné věci. Pochopil jsem, že v dnešní době není čas na nic a obsah těch stránek nám před rozhovorem pomůže neztrácet čas s vysvětlováním určitých věcí pořád dokola. Proto tam chci mít co nejvíc a co nejpřesnějších informací.

Na které z vašich „dětí“ jste nejvíce pyšný? A žijí si všechny svým životem?

Jsme pyšní na Království poezie. To si žije svým životem a odvysílá jej česká i slovenská televize. Natočili jsme jej doslova na koleně a za vlastní peníze. Byly chvíle, kdy jsem myslel, že už to nedokončíme. Hodinový film o poezii, s deseti nej kumštýři v daných oborech, tisíce najetých kilometrů. Mám z toho velkou radost.

No a samozřejmě také na Ondřejovu školu, která vyšla na DVD. Seriál je jedinečný svou strukturou, kdy postupujeme od základů až k složitějším otázkám. Není to pro začínající umělce, ale pro každého rodinného amatéra a funguje také jako systematická učebnice od A – Z.

Připadáte mi jako člověk, který se řídí heslem Carpe diem. Čeho všeho jste milovníkem?

Je toho strašně moc. Hluboce se klaním před přírodou, miluju atmosféru různých věcí a velice ctím, jak říkal Karel Čapek, „světy“, které si vytvářejí různá společenství, např. zapadlá hospoda i třeba svět opery... Mám rád tradice, určitý konzervatismus, který ale nesmí být nepřejícný a ztrouchnivělý...

Čemu byste se v budoucnu chtěl věnovat a nebyl na to ještě čas?

Chtěl bych natočit distribuční film do kin. Nálepka televizního režiséra mě irituje. Chtěl jsem být především filmařem. Sám sobě domluví a na nějakém scénáři, který mám předpřipravený ve stádiu námětu, začnu pracovat.

Váš hlas je uklidňující, nepůsobíte dojmem zbrklého člověka. Potřebujete k životu adrenalin?

Je-li můj hlas uklidňující, pak děkuji. Vy užívám jej v Nočním Mikrofonu, kde jsem jedním z moderátorů. Práce s mikrofonem mě vždy bavila a strávil jsem před ním spoustu času a mám tuto práci pořád moc rád. A co se týče adrenalinu... Ano, stresový adrenalin potřebuju. Našlapané

dny mám, ale jsem pak taky rád, že toho hodně stihnu. Ale skákat z mostu nebo s pádákem bez toho dokážu žít.

Máte svou hvězdu na Chodníku slávy ve Zlíně. Čím je pro vás toto ocenění a čím je pro vás zlínský festival? Mají podle vás filmové přehlídky smysl?

Velmi mě to potěšilo, že jsem ji získal spolu s Terezkou Brodskou ve stejném roce. Abych byl hodně ješitný, myslím, že si ji zasloužím. (Smích.) Je to pohlažením, že co jsem v dětství a jinošství udělal, mělo smysl a dopad. Všechny přehlídky mají smysl, ale jsou často neobjektivní, ale to jinak nejde.

Je režírování řehole? Nebo už je to jen odměna za řeholi psaní scénáře?

Vůbec ne. Odměna to teda není. Režie je dřina. Psychická dřina. Jinak máte pravdu – psaní scénáře je řehole. Ale obojí je něco, co vás povznáší. Scenáristika je samotářská, režie je společenská, a když je vám zle nebo se nedaří, máte pocit, že nedožijete večera. Režírování je obrovský nápor, je to strašná dřina. Dvanáct, čtrnáct, šestnáct hodin, pořádně se nevyspíte, a má-li se udělat, co se má, srandy se moc neužije.

Čím to, že si většinou sám píšete scénář a následně projekt i režírujete?

Považuji to za svou chybu. Rád bych byl spoluautorem, netoužím ty scénáře psát. Ale ještě jsem nenašel osobu, která by byla se mnou jednoznačně spjata. Která by mě jasně vedla a dávala energii scénáristiky.

Máte důvěru v práci jiných? Při natáčení fungujete jako tým nebo se bez vašeho souhlasu nepohne ani stéblo trávy?

Režisér musí mít důvěru v ostatní a musí být týmový a zároveň se nesmí bez jeho souhlasu pohnout ani stéblo – to je profese režiséra. Generál musí být jen jeden, ale nesmí být arogantní a nepřejícný. Musíte dát důvěru kostymérce, scénografovi, kameramanovi, ale i oni musí zároveň cítit oporu, jednoznačný názor a rozhodnutí ve vás.

Snažíte se se svou maminkou propagovat nejen českou ale i světovou poezii. Co říkáte na Skácelovy verše jako součást kašny na brněnském náměstí Svobody? Jsou vyryty do země a lidé po nich „šlapou“.

Náměstí Svobody na mě v dětství působilo kouzelným a romantickým dojmem, jezdíval jsem do Brna za babičkou. Skácel patří k Brnu a k Moravě vůbec, a to už je někdy úděl pomníků, že po nich lidé šlapou, ale samozřejmě se mi to nelíbí. Z mé poslední návštěvy Náměstí Svobody a především tamější atmosféry jsem byl ale poněkud rozpačitý.

Je váš „boj“ za oživení poezie úspěšný?

Kdybych pohnul s naší společností, to bych asi chtěl moc. (Smích.) Je úspěšný v tom, že se lidé ozývají, všímají si jej a následně si něco přečtou. Máma dělá ve svém Nočním Mikrofonu okénko poezie, kde třeba dává lidem hádanky. Určitý úspěch zaznamenáváme, ale byl bych naivní, kdybych si myslel, že pohneme se společností.

Který básník vám pronikl do života v časech dobrých i zlých? Máte „svou báseň“, která vás zvedne ode dna?

Jsou to verše Jiřího Wolкера, především ta s tím hrozným názvem Umírající, kterou jsem kdysi recitoval a čím dál víc si Wolke-

ra vážím za jeho vztah k jeho stavu. Hluboká báseň, která se nedá moc recitovat a čist, je moc depresivní, ale má v sobě tu obrovskou sílu života a člověk si uvědomí, jak je na tom dobře, dokud neumírá.

V čem podle vás tkví kouzlo poezie. Vyvyšujete ji nad jiné žánry stejně jako western? Bude ve vašem filmu pistolník recitující básně? (Smích.)

Cítím z vás trochu ironii. (Smích.) Kouzlo poezie tkví v tom, že otvírá čtvrtý rozměr našeho života, který není obyčejnému smrtelníkovi dostupný. V tom je zároveň i její problém, protože člověk na ni nemá, nemá na to pravé pochopení, protože se nedokáže podívat do čtvrtého rozměru,

který dobrá poezie nabízí. Poezie je filosofií života, to není jen žánr, abych ho vyvyšoval nad jiné, je to metoda, přístup k světu. Žánrem může být verš.

U westernu jsme někde jinde, protože je čistý, někdo řekne jednoduchý. Je čistý filmařsky, dá se na něm prokázat a využít filmové citění, a pokud se dobře postaví příběh, že je jednoduchý, ale zajímavý psychologicky, což se podařilo Italům ve spaghetti westernech, v tu chvíli máte šanci, že jej uzná intelektuální a odborná veřejnost jako určitou výpověď, a zároveň mu bude rozumět i široké publikum bez ztráty kreditu.

Celou dobu jsem se vyhýbala vaší „Harry Potterovské jizvě“ Honzika

z Arabely. Dovolte mi jednu otázku závěrem. Věříte na kouzla a zázraky? Dějí se?

Věřím. Nejen na pohádkové, ale že se vůbec dějí. Jsou věci, které nejsou racionálně vysvětlitelné. Věci mezi nebem a zemí, které nevnímáme, ale ony ovlivňují nás. A při depresích a hrůzách reálného života se proto bavíme pohádkami a pak v dospělosti přejdeme k westernům a detektivkám, dobrodružným filmům – pohádkám pro dospělé.

Text: Marcela Milinková
Foto: Daniel Hnát
Titulní foto: Josef Špelda

Více na www.ondrejkeпка.com, www.ondrejovafilmovaskola.cz